

Arrest

nr. 97 654 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 mei 2012, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 september 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 17 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 14/05/2012 werd ingediend door: [S. I. H.], Nationaliteit: Nederland ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

☒ Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40§4, 2°- wet van 15/12/1980) en legde ter staving van zijn aanvraag, overeenkomstig art.50§2, 4° (KB 08/10/1981) de volgende stukken voor: een deeltijdse arbeidsovereenkomst bij zijn Nederlandse werkgever, loonfiches voor de maanden mei, juni en juli 2012 en bewijs van ziekteverzekering.

Aan de hand van de voorgelegde bewijsdocumenten dient te worden vastgesteld dat betrokkene deeltijds aan de slag is als werknemer in Nederland en op basis van deze inkomsten uit tewerkstelling in het buitenland als beschikker in België wenst te verblijven. Wanneer we echter de voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches nader onderzoeken, dienen we vast te stellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Enkel de loonfiche voor mei 2012 vermeldt een netto-inkomen die voldoende is, maar dit is te wijten aan de eenmalige uitbetaling van een jaarlijkse vakantietoelage. Op de arbeidsovereenkomst zelf staat een salaris vermeld en ook de loonfiches voor de maanden juni en juli 2012 tonen aan dat de inkomsten uit de deeltijdse tewerkstelling gemiddeld genomen onder het bedrag liggen onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een gezinshoofd met een partner en kind ten laste.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, ondermeer met de aard en regelmaat van de bestaansmiddelen. Betrokkene wordt verondersteld te bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art. 40 §4, eerste lid, 2° en art. 40 §4, tweede lid - wet 15.12.1980).

Nergens uit het dossier blijkt dat meneer gezien zijn persoonlijke situatie, voldoende in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien met dergelijk bedrag.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40, § 4, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het fair play-beginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

1.

Verzoeker heeft de volgende loonbrieven voorgelegd:

1. Loonbrief mei 2012: 1.781,99 €
2. Loonbrief juni 2012: 1.079,70 €
3. Loonbrief juli 2012: 1.307,96 €

Het gemiddeld inkomen per maand is dus 1.389,88 €.

Deze inkomsten zijn voldoende om te voorzien in zijn onderhoud en in die van zijn gezin. Hij verblijft sedert mei 2012 in België en is er in geslaagd al zijn facturen te betalen en in het onderhoud te voorzien van zijn gezin.

2.

De partner van verzoeker gaat ook werken eens zij werk heeft gevonden. Het feit dat de aanvraag overhaast is afgewezen zonder de termijn van 6 maanden af te wachten is een schending van het beginsel van de fair play.

Verwerende partij heeft bewust de aanvraag snel afgewezen opdat de partner van verzoeker geen inkomen zou kunnen verwerven.

3.

Uit de beslissing blijkt ook niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er is niet gevraagd naar de uitgaven van verzoeker.

4.

Bovendien is verwerende partij slechts gerechtigd het bewijs van voldoende bestaansmiddelen te vragen van de economisch niet actieve EU-burger.

Verzoeker is EU-werknemer en dient slechts een tewerkstelling van 12u per week te bewijzen, hetgeen is casu niet betwist kan worden. [...]"

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie,

waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 mei 2012 een aanvraag indiende tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hij maakte in het kader van zijn verblijfsaanvraag, wat zijn bestaansmiddelen betreft, volgende stukken over:

- een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd voor een arbeidsduur van 24 uur per week als verkoper op de luchthaven van Schiphol, Nederland;
- loonfiches van de maanden mei, juni en juli 2012.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat de inkomsten die voortvloeien uit voormelde tewerkstelling niet kunnen worden aanvaard als het bewijs van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, omwille van het feit dat uit nazicht van de loonfiches en de arbeidsovereenkomst blijkt dat verzoekers inkomsten uit deeltijdse tewerkstelling gemiddeld genomen lager zijn dan het bedrag onder hetgeen sociale bijstand kan worden verleend aan een gezinshoofd met een partner en kind ten laste. Er wordt aangegeven dat enkel de maand mei 2012 een uitzondering vormt en dit ten gevolge van de eenmalige uitbetaling van het jaarlijks vakantiegeld.

Verzoeker verwijst in huidig verzoekschrift andermaal naar zijn ontvangen loon voor de maanden mei, juni en juli 2012. Vervolgens stelt hij dat hij aldus gemiddeld 1389,88 euro per maand verdient en dat deze inkomsten als voldoende dienen te worden beschouwd om te voorzien in het onderhoud van hemzelf en zijn gezin. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker aldus voorbij gaat aan de motivering in de bestreden beslissing dat het loon van de maand mei 2012 niet representatief is gelet op het gegeven dat in dit bedrag het jaarlijks vakantiegeld is begrepen. Hij toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat voormelde motivering in verband met het loon van de maand mei 2012 niet correct is. Er dient aldus te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker dat dient te worden uitgegaan van een gemiddeld maandelijks inkomen van 1.389,88 euro geen steun vindt in de door hem aan het bestuur voorgelegde stukken. Zijn verdere betoog dat deze inkomsten als voldoende dienen te worden beschouwd is verder dan ook gegrond op een incorrecte feitelijke grondslag, nu verzoeker hierbij uitgaat van een gemiddeld maandloon van 1389,88 euro. Met zijn uiteenzetting, die aldus is gesteund op incorrecte feitelijke gronden, toont verzoeker evenmin aan dat de motivering in de bestreden beslissing dat zijn inkomen lager is dan het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend aan een gezinshoofd met een partner en kind ten laste niet correct zou zijn. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat de motivering in de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk is. Door louter aan te geven dat hij kan voorzien in het onderhoud van hem en zijn gezin en hij er sinds hij in België verblijft in is geslaagd zijn facturen te betalen, toont hij immers nog niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing dat *in casu* – gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, zijnde die van een persoon met partner en kind ten laste, hetgeen verzoeker niet betwist – niet blijkt dat verzoeker over voldoende inkomsten beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste valt van het sociale bijstandstelsel onjuist of kennelijk onredelijk is. De Raad merkt ook op dat verzoeker geen stukken voegt ter ondersteuning van zijn betoog.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift nog loonfiches voegt van de maanden augustus en september 2012 merkt de Raad verder op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de loonfiches die verzoeker hem voorheen niet overmaakte en die hij nu voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden voorgebracht (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker geeft verder nog aan dat niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat hierbij wordt ingegaan op de door verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag voorgelegde stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag en op zijn persoonlijke situatie als persoon met partner en kind ten laste. Dit betoog van verzoeker kan derhalve evenmin worden gevolgd. Verzoeker geeft verder ook niet

aan met welk (door hem aangebracht) gegeven verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Waar verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte niet naar zijn uitgaven heeft gevraagd, merkt de Raad op dat het aan de vreemdeling die zich als beschikker van voldoende bestaansmiddelen wenst te beroepen op een verblijfsrecht, toekomt alle gegevens die hij hiervoor relevant acht over te maken aan verweerder. Het komt verweerder enkel toe om deze voorgelegde stukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan voor de erkenning van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat ook in geen geval blijkt welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel nu hij bij zijn verzoekschrift geen stukken voorbrengt inzake zijn uitgaven die een nieuw, ander licht werpen op zijn situatie.

Waar verzoeker nog aanvoert dat van hem geen bewijzen van voldoende bestaansmiddelen konden worden gevraagd daar hij een EU-werknemer is, stelt de Raad vast dat verzoeker op 14 mei 2012 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hij gaf aldus zelf aan dat hij op deze grond in het Rijk wenste te verblijven. De Raad stelt verder ook vast dat overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet de burger van de Unie gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden indien hij hetzij *in het Rijk* werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken hetzij beschikker over voldoende bestaansmiddelen is hetzij student is. Gelet op de bewoordingen van deze wetsbepaling waarop verzoeker zich beroept, blijkt aldus geenszins dat een Nederlandse onderdaan die is tewerkgesteld in Nederland op grond van voormelde bepaling in België gerechtigd is op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer zonder dat hij nog dient aan te tonen te beschikken over de vereiste bestaansmiddelen in de zin van deze bepaling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.2. Verzoeker betoogt tevens dat het beginsel van fair play werd geschonden doordat verweerder de termijn van zes maanden niet heeft afgewacht vooraleer zijn beslissing te nemen en de aanvraag bewust snel heeft afgewezen zodat zijn partner geen inkomen zou kunnen verwerven.

De Raad merkt echter op dat, overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet, een beslissing met betrekking tot het recht op een verblijf van meer dan drie maanden van een burger van de Unie zo snel mogelijk dient te worden genomen en ten laatste zes maanden na de aanvraag. Verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij aangeeft dat verweerder diende te wachten met het nemen van een beslissing tot het einde van de termijn van zes maanden. Verzoeker toont ook op geen enkele wijze aan dat *“de aanvraag overhaast is afgewezen”*. Ook waar hij stelt dat de aanvraag *“bewust snel [is] afgewezen opdat de partner [...] geen inkomen zou kunnen verwerven”*, merkt de Raad op dat dit om een blote bewering gaat en dat het bestuur, dat er zoals hierboven reeds gesteld toe is gehouden om zo snel mogelijk een beslissing te nemen, enkel kan uitgaan van de situatie zoals deze blijkt uit de bij de aanvraag overgemaakte gegevens en de gegevens zoals deze vaststaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker stelde bij zijn aanvraag geenszins dat zijn partner werk zoekt. Daarnaast dient ook te worden opgemerkt dat in de stukken van het administratief dossier wordt aangegeven dat verzoekers partner niet legaal in België verblijft. Verzoeker maakt het tegendeel ook niet aannemelijk. Dit gegeven belet aldus dat verzoekers partner wordt tewerkgesteld in België.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt. Er kan dan ook geen schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS